

Riigikogu valimised 2007: pakkumine või leping?

Valimiskampaania riigikogu märtsivalimisteks algas seekord rekordiliselt vara — juba septembri lõpus. Küllap on varajase stardipaugu põhjuseks septembrikuised presidendivalimised, mille lõppemisel pidasid mõned erakonnad paremaks valijat n-ö “mitte konksu otsast ära lasta”. Nii korrutab Reformierakond juba septembri alates oma tavapärasest kavatsusest viia Eesti viie rikkama euroopa riigi hulka ning novembrikuu kattis linnatänavad Keskerakonna suurte, palgatõusu lubavate väliplakatitega. Kui need kaks valimiste suurfavoriiti püüavad valijat oma teada-tuntud lubadustega, siis mõnevõrra üllatuslikud on seekordsed konservatiivide ning sotsiaaldemokraatide kampaaniad. Nii kuulutab Isamaa ja Res Publica Liit “Õnn ei ole rahas!” ning Sotsiaaldemokraatlik Erakond nõuab rangehäälselt “JOKK jätta!”, mis sihib erakondliku omakasupoliitika lõpetamisele (JOKK ehk “Juriidiliselt-On-Kõik-Korrektne” — mullune Andrus Ansipi kommentaar ühe kahtlase tagamaaga tehingu kohta). Eriti uudsetel mõjub viimasel aastatel eesti poliitikat tabanud eetilise kriisi taustal konservatiivide “õnne”-lööklause. Meenutagem äsjasele presidendivalimisele eelnenud poliitilist mudaloopimist, aga ka viimaste riigikogu valimiste agressiivseid, primitiivseid ja tugevate populistlike sugemetega kampaaniaid, kus erakonnad vahendeid valimata “üksteisele ära tegid”. Kui 2003. aasta valimiste üllataja Res Publica võitis valija poolehoiu just sellega, et lubas “teistsugust” ehk ausamat ja eetilisemat poliitikat, langes sama erakond üsna peagi samade meetodite lõksu. 2005. aasta kevadel asetleidnud koalitsioonivahetus Reformi- ja Keskerakonna liidu vastu pole suutnud peatada seda eetika ja aususe allakäiku eesti poliitikas.

Mida võiksid tähendada selles kontekstis seekordsed Riigikogu valimised? Kas mõne partei uudsed kampaaniaalused signaalseerivad ka teatud muutusi eesti parteimaastikul?

Erakonnad ja raha

Kui vaadata erakondade valimiskulutusi, jätkab seekordne kampaania igal juhul vana tava: iga valimisega on erakondade poolt väljaantavad summad üha enam lakke tõusnud. Kui veel 1995. aastal kulus valija veenmiseks ca kümme miljonit krooni, anti 2003. aastal välja juba 70 miljonit. Seekord küündivad kulutused lausa 100 miljoni kroonini — üüratu summa, kui võtta arvesse eesti miinimumpalka ning elatustaset.

Vähemalt 20 miljonit plaanib kulutada Reformierakond, kes teatas juba septembris oma kindlast võidukavatsusest. Nn oravapartei suurima konkurendi Keskerakonna puhul räägitakse isegi 30-miljonilise summast. Kulutuste “keskklassi” kuuluvad hetkel riigikogus suurimat kohtade arvu omav Isamaa ja Res Publica Liit 15 miljoniga ning Rahvaliit 13 miljoniga. Kõige vähem raha on välja panna sotsiaaldemokraatidel ning alles novembris loodud Erakonnal Eestimaa Rohelised (kumbki ca 6 miljonit).

Ülikallid kampaaniad tõstatavad kahtlemata eesti parteipoliitika ühe valupunkti — majandushuvid üha suuremale tungimisele Toompeale. Kuigi õiguskantsler Alar Jõks on ka viimastel kuudel mitmeid kordi üles võtnud erakondade rahastamise kontrolli küsimuse, pole see lahenduseta probleem parteide huvi suurt köitnud. Mõned ilmekad näited: 2006. aasta neljandas kvartalis olid Reformierakonna suurimateks erasikutest annetajateks suurevõtjad Märt Vooglaid ja Oliver Kruuda, kes kumbki andsid nn oravaparteile 1,5 miljonit krooni. Huvitaval kombel on Kruuda ka keskpartei suurimaks sponsoriks ning on ühtlasi kuus ajaks ära ostnud Eesti Päevalehe esikülje. Kelle tarbeks? Varasemast tuleb

vahetult enne valimisi kuuldavaks teha. Nagu Helle Ruusing viimases Riigikogu Toimetiste numbris kirjutab, pole ka valijale tähtis, et erakond valimistel tema maailma-vaadet esindaks, peasi, et nad teevad parima “pakkumise”.

Refomierakonna “pakkumiseks” on seekord “Viime Eesti viie jõukama Euroopa riigi hulka!” ning Keskerakond lubab “Rikas riik, parem palk”. Savisaare partei vastandab end just sellega nn oravaparteile, et seisab “kõigi inimeste heaolu eest”, samal ajal kui nn oravad täitvat oma valimis-lubadusi “vaid väga väheste ja valitud inimeste jaoks”. Sotsiaaldemokraatide raevuline “JOKK jätta!” meenutab lausa kurjakuulutatult Res Publica 2003. aasta “Vali kord!” hüüdu ning sihib ebaeetilise, majandushuvidel allutatud poliitika vastu. Eelkõige eristub erakond teistest aga selle läbi, et taunib “amokijooksu maksude vähendamise suunas”, mis vähendab avalikku teenust — kõige (mandri-)lääne-euroopalikum mõtteviisi eesti parteide hulgas. Rahvaliit jääb ka seekord oma tavapärase liistude juurde (“Võrdsete võimaluste Eesti!”) ja annab sarnaselt Keskerakonnaga suhteliselt populistlikke lubadusi: pension tuleb tõsta 6000 kroonini ja sisse viia tudengipalk. Konservatiivatiivid eristuvad oma

Toomas H. Ilves oma novembrikuu kõnes tabavalt sõnas. Valimisprogramm ei tohiks olla mitte lühiajaline “tehing”, vaid “leping” valija ja erakonna vahel pikaajaliste, vastava partei maailma-vaatel põhinevate sihtide saavutamiseks. Sellisest lepingulisest sidemest valija ja valitu vahel on aga Eestis veel kõvasti puudu.

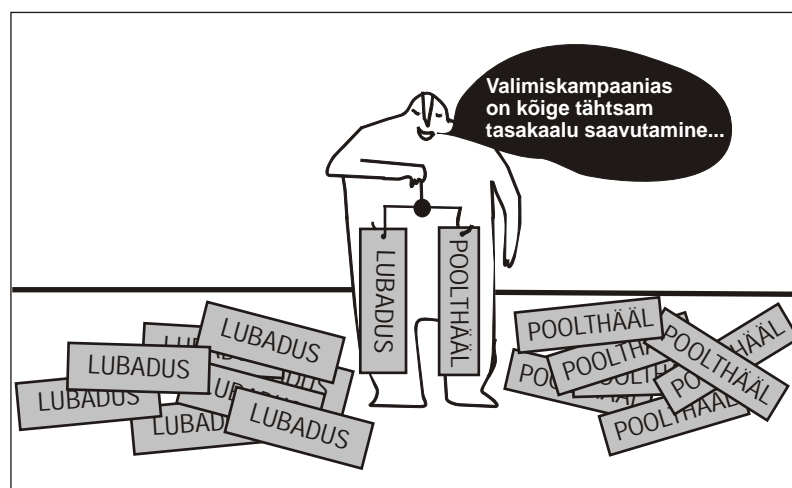
Kehvad lood demokraatiaga

Kuigi kampaania alles tuure kogub, tuleb ka neil valimiselsetel kuudel esile “eesti demokraatia halb olukord” (õiguskantsler Jõks). Elementaarsete eetiliste normide eitamine, avalik mustamine ja otsene üksteise vastane propaganda on saanud tavaks. Nii ennustab Reformierakonna koduleht Keskerakonna ja Rahvaliidu võimule tuleku puhul lausa kommunismi tagasitulekut. Samasse klassi kuuluvad Savisaare “jõuluteritused” maksumaksja raha eest väljaantaval Piritä linnaosa lehel, samuti nagu tema hiljutine kaval eesti suusakuulsuste ärakasutamine tähelepanu võitmise eesmärgil. Üsna laialt levinud on erakondade hulgas “varikandidaatide” kasutamine — kõrgetel kohtadel ametnikud nagu Tallinna linnapea on pandud ka seekordsete valimise nimekirjade etteotsa, kusjuures nad ise ei püüagi varjata, et valituks osutumise korral nad siiski töökohavahetust ei plaani.

Kokkuvõtteks tuleb nentida, et seekordsetel valimistel suuri üllatusi pole — seda nii kampaaniateemade kui ka -meetodite mõttes. Kuna rahva toetus kahele põhikonkurendile Reformi- ja Keskerakonnale on viimasel poolaastal suhteliselt võrdne olnud (mõlemal 17–18% kandis, kusjuures teised parteid jäävad kõik alla 10%), jagavad nemad oma vahel ilmselt suure hulga parlamendikohti. Lahtine on veel küsimus, kas ja kes võlub ära need 40% eesti inimestest, kes traditsiooniliselt valimas ei käi ega parteilist eelistust ei oma mängumaa värskelele tegijatele nagu „rohelised”.

Samas pole veel silmapiiril näha poliitilist jõudu, kes sõnastaks nii sisuka pikaajalise arengustrateegia (Eesti vajab “lepingut”, mitte “pakkumist”!) kui ka lahendi majandusliku konkurentsivõime säilitamiseks/saavutamiseks, seejuures ka lihtsale kodanikule inimväärsemat elu pakkudes. Autori isiklik arvamus on, et populistlikud sõnakõlksud ning üha puudulikud avalik teenus meid selles mõttes edasi ei vii.

Jane Õispuu
Tübingeni Ülikooli
politoloogiadoktorant

Joonistas Kaja Pöder

meelde 2005. aasta kohalike valimiste aegne K-kohukese reklaam, mis ühtis vägagi täpselt Keskerakonna logoga. Kuigi ei tahaks kõiki erakondi ühte patta panna, tuleks ka nende valimiste eel küsida: kelle huve esindavad õigupoolest eesti parteid?

Pakkumine või leping?

Kui otsida ülepingutatult kallite kampaaniate põhjuseid, jõuame eesti poliitika teise suure kitsaskoha juurde: enamus parteisid pole ikka veel suutnud ennast korralikult ideoloogiliselt ja programmiselt määratleda ning valijale jääb arusaamatuks, millist maailma-vaatelist poolust erakond esindab. Seda kõvema häälega tuleb end siis

„Õnn ei ole rahas” lööklausega üsna selgelt, pakkudes eelkõige vastukaalu teiste parteide finantsilistele eesmärkidele. Uustulnuk seekordsetel valimistel on aga novembrikuus loodud Erakond Eestimaa Rohelised, kes arvamusküsitlustes juba Res Publica algusaegadega võrreldava poolehoiuprotsendi (6%) on kogunud. Kas hoopis see noor erakond võidab poliitikast tüdinenud valijate südamed? Tõnis Mäe näol on neil üks hääletpüüdja igatahes olemas.

Olgu parteide pakkumiste ja palgalubadustega kuidas on, aga tegelikult elus “maksab palka töödandja, mitte kandidaat”, nagu president

SELLES NUMBRIS

- Ik 1
- Riigikogu valimised 2007: pakkumine või leping? Ik 2
- Toimetaja veerg
- Mart Laar: Eriteened ajaloo ristteel
- Maailmasõja rinnetel langenud hiidlaste mälestuseks Ik 3
- Sport
- Uus postmark
- President Bushi visiidist Tallinnasse
- ÜEKNi uudised
- Tee oma elust raamat!
- Lühidalt Ik 4
- Kölni Eesti Rahvuskoondise logo
- Jõulupidu Karlsruhes
- Müncheni eestlaste jõulupidu
- Jõulutaadi ootel Hamburgis Ik 5
- Eestlased Euroopas
- Lydia Koidula: tema elu ja loominguline tee
- Meie Ursula Ik 6
- Ühe vaba mehe lugu ehk kuidas Mart Niklus N. Liiduga vägikaigast vedas
- Keelenurk
- Raamatusoovitus: Tui Hirve esikluulekogu „Õli lõuendil“
- Majandusnurk Ik 8
- Pilk ette
- Juubilarid
- Eesti Evangeeliumi Luteriusu Kiriku Konsistooriumi teadaanne
- Viimane veerg

Toimetaja veerg

Sisemiste mõtiskluste periood — jõulud ja aastalõpp — on selleks korraks läbi. Mõõdus see nii meil kui teil kauaoodatud lumeta, kuid ei usu, et inimesed seetõttu end teisti tundsid. Olen kogu oma täiskasvanuea mõelnud, milles seisneb jõulumeeolu, seda taga ajanud ja luua püüdnud. Ja ikka on midagi puudu jäänud. Sama probleem, mis tõenäoliselt suuremal jaol pühadepeidajatest, kel isu päkapikukotti piiluda, isa väljaotsitud kuuseheiteid väriseva südamekäega kuusepuule riputada ja jõuluimet oodata, on jäänud armsateks lapsepõlvemälestusteks. Nii nagu ikka, kipuvad argimured lämmatama, juba tehtud ja tegemist ootavad teod, võtavad aja, ja mis veelgi hullem — täidavad kogu ruumi mõttekettal. Seekordseid jõulupühi kallite inimeste keskel pühitsedes leidsin, et suurim jõuluime on oskus olla teiste inimeste vastu hea, olgu see siis bussijuht, jõluaegses hulluses pea kaotanud poemüüja või tänaval vastutulija. Ja häid soove, sõbralikku suhtumist, abistavat tuge ka tagasi saada. Mind pani mõtlema, et kui jõuluajal oskavad enamik inimesi olla sõbralikumad, sallivamad ja üldse paremad, siis miks ei võiks see läbi aasta nii kesta. Eesti riiki on ajakirjanduses viimasel ajal korduvalt nimetatud kui kurjuse vabariiki. Kust mujalt see kurjus algab kui mitte inimestest. Ihalus majanduslike hüvede järgi ja küünilisus igasuguste algatuste vastu, on muutmas meid kadedateks ja õelateks kaaskodanike ja maailma suhtes. Kuid olles ise parem inimene, kui seda olime eile, saab igaihele võimalikuks muuta elu paremaks. Kui ma olen juba valinud selle koha elamiseks, kus ma hetkel olen, on minu võimuses muuta see parimaks paigaks kogu maailmas. Üks võimalus, et hea meieni jõuaks, on muuta iseennast, oma väljajätlemisi ja tegusid toredamateks.

Kui pöörad näo päikese poole, jäävad varjud seljataha!

Karin Aanja

Mart Laar: Eriteened ajaloo ristteel

Venemaal on taas naabritega probleeme. Sel korral ajaloo pärast. Küll avavad grusiinid Nõukogude okupatsiooni muuseumi, küll nõuavad poolakad selgust Katõni veresaunas, küll avaldavad soomlased fotosid nõukogude “partisanide” omaaegsetest veretöödest.

Halvasti käituvate riikide nimekirjas on ka Eesti. Nimelt ei soovi Eesti tunnustada, et astus 1940. aastal täiesti vabatahtlikult nõukogude rahvaste vennalikkude perre ja on surmani tänuvõidukale Punaarmeele, kes ta iseseisvuse ikke alt vabastas.

Nüüd on Kreml otsustanud töö päevavalgele tuua. Rahvusvahelist ajaloolaste komisjoni selleks kokku kutsuda ei julgeta, rääkimata Vene arhiivide avamisest uurijatele. Sest siis võib tõde tõepoolest päevavalgele tulla. Seetõttu on Venemaal kindlam ajalooa üksi tegeleda.

Ausalt öeldes on mul raske aru saada, miks Venemaa seda teeb. Kommunistide kuritegude õigustamine on tänamatu tegevus. Seda enam, et üheks suurimaks kannatajaks kommunistliku vägivalla all olid venelased ise.

Sellele vaatamata üritab näiteks Venemaa saatkond Eestis end samastada kommunistliku Nõukogude Liiduga, ega nõustu kogu maailma poolt tunnustatud ajaloolise faktiga, et 1940. aastal okupeeris Nõukogude Liit Eesti ning liitis ta endaga. Selles ei ole õige süüdistada ei vene inimesi ega Eestis elanud venelasi, kes 1940–1941 muuseas esimesena punase terrori ohvrriks langesid.

Suurejooneline võltsing

Praegust Venemaa kommunistiohvrid kahjuks ei huvita. Moskva üritab hoopis väita, et Eesti oli ise oma saatuses süüdi. Fasistidega ei olekski saanud teisiti käituda. Viimaste kuude jooksul on Venemaal ilmunud mitu raamatut, kus kirjeldatakse natside metsikusi Eestis 1941–1944.

Natside ning nendega koos tegutsenud eestlaste kuritegudest kirjutatakse ka Eestis. See on

õige ja hea — minu vanaisa lasid just sellised mehed maha. Millegipärast ei avaldata Venemaal aga kirjeldusi kommunistide metsikustest okupeeritud Eestis. Kui seda tehtaks, oleks ilmselt ka lihtsam aru saada, miks sedavõrd suur hulk eestlasi 1944. aastal sissetungiva Punaarmee vastu võitles.

Eestist kaugel avaldatud trükised Venemaa enam ei rahulda. Vaja on propagandasõda kanda Eesti territooriumile. Nii ongi sotsiaalmajanduslike ja poliitiliste uuringute fond Venemaa saatkonna ja äritegelaste toetusel valmis saanud dokumentaalfilmi “Estonia — ajaloo risttee”.

Eesti okupeerimisest, siinsete inimeste tapmistest, küüditamistest jms selles dokumentaalfilmis ei räägita. Küll saame aga teada, et natsismi ohvritele kõlas käsklus “tuld!” “eranditult eesti keeles”. Arnold Meri kuulutab aga, et 1941. aastal puhkes Eestis kodusõda.

Tegemist on suurejoonelise ajaloo võltsimisega, mis on pühendatud natsismi taassünnile Eestis ning võimude poolt sellele antud toetusele. DVD ümbrispaberi kaanel öeldakse otse välja, et Eesti kohal ripub taas suure konflikti oht.

Rahvuslik süü

Sedalaadi desinformatsioonikampaaniatest kirjutab äsja Soomes ilmunud raamatus “Torjutut muistot” Imbi Paju. Ta kirjutab, et totalitaarsete süsteemide eesmärk on panna oma ohvreid tundma süüd oma saatuse pärast, murdes sel teel mitte ainult nende keha, vaid ka hinge.

Nii tahetaksegi meid panna süüd tundma selle pärast, et me ei suuda olla tänuvõiduk kommunistlikule Venemaale, et meilt 1940. aastal iseseisvus rööviti, et meid tapeti-arreteeriti-küüditati, et meie maa lagastati ning hinged muserdati.

Me peame vabandust paluma selle eest, et ei suuda mõista meid tabanud õnne, mille tulemusel Eesti kaotas ligi viiendiku sõjaeelset elanikkonnast — ning

seda enamasti mitte pruuni, vaid punase katku läbi.

Eriti süüdi peame end aga tundma selle pärast, et julgesime sellele vägivallale vastu astuda kas Narva all, Sinimägedes või Emajõe, Tiefsi valitsuse kaitseks lootusetuid lahinguid lüües või metsa-vendadena Eesti soodes ja rabades surses.

Tegelik süü

Kui me milleski aga süüdi oleme, siis selles, et pole siiani suutnud riigikogus vastu võtta otsust, kus Eesti vabaduse eest võidelnud mehi ja naisi selgelt ja ühemõtteliselt tunnustatakse.

Eriti süüdi oleme selles, et lasime võimule praeguse valitsuse, kes mitte ainult ei takista riigikogus vabadusvõitlust väärastamast, vaid millesse kuuluvad erakonnad tervitavad nõukogude sõjaveterane Eestimaa “vabastamise” puhul ning kaitsevad pronksmeest Toompeal.

Mis aga kõige hullem — see on valitsus, kes asub peagi arutama ettepanekut anda eriteenede eest kodakondsus Andrei Vassiljevits Filatovile, keda eelmainitud dokumentaalfilmi tiitrites toetuse eest erilisel tänatakse.

Loomulikult on Severstaltransi tegevjuht ja osanik Filatov väga rikas inimene. Eesti kodakondsus pole aga teatavasti müügiks. Savisaar rõhutab, et “kõikidel rahvusvahelistel kohtumistel ja üritustel esindab härra Filatov lisaks tavapärasele tööle just Eesti Vabariiki”.

Äsjakirjeldatud dokumentaalfilm ei jäta selles mingit kahtlust. Kui sellisele tegelasele Eesti valitsus eriteenede eest tõepoolest kodakondsuse annab, võib tõdeda, et Reformierakonnal ja Keskerakonnal on õigus — õnn peitub tõepoolest rahas.

Mart Laar
Riigikogu liige
(Isamaa ja Res Publica Liit),
ajaloolane

Postimees/14.12.2006

EESTI RADA

Eesti Rada

Eesti Ühiskond Saksa Liitvabariigis häälekandja
Vanim väliseesti väljaanne
Asutatud 1945. aastal

**Peatoimetaja/
Verantwortliche Redakteurin:**
Karin Aanja

Tellimine/Abonnement:
Aastatellimus
Euroopas 25 EUR
Väljaspool Euroopat 28 EUR
Tudengitele 15 EUR

**Toimetuse kaastöötajad/
Mitarbeiter der Redaktion:**
Maie Kisis-Vainumäe
Katrín Geffe

Eesti Raja konto:
Estnische Volksgemeinschaft
in der BRD
EESTI RADA Deutsche Bank,
Hamburg BLZ: 20070024
Konto nr 440011504
IBAN:
DE64200700240440011504
BIC/SWIFT: DEUTDEDBHAM

**Toimetuse aadress/
Anschriift der Redaktion:**
EESTI RADA c/o Maie Kisis-
Vainumäe
In der Gracht 10
D-51105 Köln
Tel 0221/83 47 03
e-mail: EestiRada@yahoo.de

**Kuulutused/reklaam:
Anzeigen/Reklame:**
1,00 EUR/cm²
alates 50 cm² – 0,80 EUR/cm²
alates 100 cm² – 0,70 EUR/cm²
alates 200 cm² – 0,60 EUR/cm²
üle 300 cm² – 0,50 EUR/cm²

**Eesti toimetus/trükk
Estnische Redakt./Druck:**
Tipu mnt 7
71201 Kõpu, Viljandimaa
Estonia
Tel. (+372)53 929 684
e-mail: karin.aanja@mail.ee
Küljendus: Kaja Põder
Trükikoda: Bookmill

Leinakuulutused:
Kahe veeru laiusele: 1 cm kahel
veerul – 5 EUR

Kirjasaatjad:
Meeli Bagger — Karlsruhe
Liilika M. Allev — Hamburg
Avo Suurvärav — Tallinn

Toimetus jätab endale õiguse
toimetada ja lühendada kaastõid
ning kirju nende selguse huvides.
Avaldatud artiklite sisu eest
vastutavad allakirjutatud.

Maailmasõja rinnetel langenud hiidlaste mälestuseks

Hiiumaal on koostamisel nimekiri kõigist Hiiumaal sündinud ja Teises maailmasõjas osalenud meestest. Kärkla kiriku juurde kavandatakse mälestusmärki sõjas langenud hiidlastele. Äkki oskab keegi nimekirja täiendada või parandada? Igasugune info on teretulnud. Kohalikus Hiiumaa lehes oleme sellest mitmel korral kirjutanud, trükkis on ilmunud kaks raamatut sõjameeste mälestustega ja paistab, et kohalikud infoallikad on ammendatud.

Nimekirjad asuvad aadressil: <http://www.mil.hiiumaa.ee/nimekiri/index.html>

Eriti palun tähelepanu pöörata nimekirjale “sünnikoht teadmata”. Kui nende saja mehe kohta ei selgu täpsemaid andmeid, oleme sunnitud nad nimekirjast maha võtma, sest nende Hiiumaa päritolu pole leidnud kinnitust.

Mart Mõniste
Hiiumaa Militaarajalooselts
mart.moniste@hiiumaa.ee
www.mil.hiiumaa.ee

Kölni Eesti Rahvuskondise logo

KERKi juhatusel on mul hea meel tutvustada teile Kölni Eesti Rahvuskondise logot. Selle kohta võiks öelda — kaua tehtud, kaunikene. Logo konkursis sai välja kuulutatud juba eelmisel aastal. Mitmetel erinevatel põhjustel jõuab logo aga alles praegu avalikkuse ette.

Logo konkursi võitjaks kuulutas žürii Lydia Nüüdi ja Johann Thiesseni koostöös valminud kavandi, mida siin näha saate. Suur tänu neile! Samuti tahame tunnustust avaldada ka teistele konkursist osavõtjatele — Imbi Leitarule, Lea Kungas-Leitarule ja Krista Mikule!

Mare Rahkem
KERKI esinaine

Jõulupidu Karlsruhe

Väljas särab sinises taevas päike, õhutemperatuur on +16°, linnud sädistavad lõbusalt ja pungad puudel ning põõsastel on nii suured, et tundub on käes aprillikuu. Aga ei. On pühapäev, 3. detsember ja Karlsruhe eestlased ja estofiilid tähistavad oma jõulupidu Ökosiedlungi hubases saalis. Peab omama tugevat ettekujutusvõimet, et ennast jõulumeele-ollu häälestada. Aga ka Austraalias tähistatakse jõule ja ehitakse kuusepuud suure suve taustal. Nii tuleb ka meil globaalse kliimasoojenemisega leppida ning endale teadvustada, et ON adventiaeg ja et ON jõulupidu.

Peoõhtu avab Sven Bagger, tervitades kokkutulnuid (44 suurt ja 6 väikest peokülast). Traditsiooniliselt järgneb kontsertosa, mille programmi oli kokku pannud Piret Randalu. Alustab 7-aastane Bernhard Bagger, kes esitab kaks väikest jõulupala viiulil ning seejärel kalveril W. A. Mozarti „Morgen kommt der Weihnachtsmann“. Lisaks sellele esitab ta koos oma 4-aastase õe Annaga neljal käel lõbusa klaveripala.

Esinemisejärjekorra võtavad üle „suuremad lapsed“. Tallinna Muusikaakadeemias lauluerialal õppiv Tui Hirv esitab ballaadi kuningatütre ja pojast. Seejärel loeb ta kaks luuletust oma äsjailmunud esikluulekogust „Õli lõuendil“ eesti ja saksa keeles (suurepärased saksakeelsed tõlked tegi Ene Greinert).

Tudengineide sekstett, koosseisus Tui Hirv (laul), Mari-Liis Vihermäe (flööti+laul), Madlene Järveots (laul), Triinu Boutahir (klaver+laul), Anemari Vainumäe (viul+laul) ning Heli Ernits (oboe+laul) on ehk selle õhtu suurim üllatus. Nende esitatud René Eespere neli laulu Leelo Tungla sõnadele („Jõuluangel“, „Lume-maasikad“, „Siis kui minu vanaema“, „Jaanuarivalgus“) toovad kuulajatel pisarad silmadesse ja tõelise jõulutunde südamesse. Aga sellega polnud üllatused sel õhtul veel lõppenud. Ukse taga kostab klõppimist ja oh imet — külla tuleb jõuluvana koos oma ingliskeelsega, kaasas suur kott kingitustega. Lapsed kutsutakse üheskoos jõuluvana ette ja ingliskeelse abiga saab iga laps kuulda oma headest ja halbadeist kommetest sel aastal. Ärevus on suur, salmid lähevad natuke segi, aga lõpp hea — kõik hea. Lapsed lubavad järgmisel aastal veelgi püüdlikumad ning tublimad olla ja tänu-tähets sai iga laps ka oma paki kätte.

On aeg asuda tublide perenaiste poolt valmistatud jõuluhõrgutisi proovima: sült ja hapukapsas, heeringas, rosolje, verivorstid, seapraad — kõik, mis kuulub traditsiooniliselt jõuluaegsele pidulauale.

Ühelt korralikult eesti peolt ei puudu ka ühislaul. Laululehed jagatakse laiali ning Maria Baggeri klaverimängu saatel võetakse jällegi kord läbi kogu rahvusvaheline jõululaulude repertuaar. Ja nagu alati, ikka kenasti mitmehäälselt.

Programmi juht Piret Randalu
Bernhard Baggeriga

Veel nauditakse 7-aastase Viktoria Zagalskaja ülesastumist, esmalt viiulil 3. osa O. Ridingerilt viiulisonaadist ja klaveril C. Debussy pala „Väike neeger“ ja S. Prokofjevi „Marss“. Köva aplaus ning kommikott olid tänu-tähets väiksele kunstnikule.

Kõik lõppeb ükskord — nii ka meie seekordne jõulupidu. Ladisevas vihmasajus tuleb külalistel kodutee jalge alla võtta, kuid siiski oli tore jõulupidu!

Tänada tahaks ka EÜSL-i, kelle toetus meie mõnusa jõulupeo heaks kordaminekuks kaasa aitas.

Täiendavaid pilte meie üritusest saab vaadata internetis www.degdeg.de.

Meeli Bagger / Karlsruhe

Müncheni eestlaste jõulupidu

Müncheni eestlaste jõulupidu toimus laupäeval, 9. detsembril. Kohale oli tulnud umbes 40 täiskasvanut ja 25 last.

Pärast avasõnu ja jõulujumalateenistust, mille pidas Merike Schümers-Paas, jätkus pidu muusikaga. Ning muusikat jagus terveks õhtuks nii söögi-joogi juurde, ühislauluks kui ka jalakeerutuseks. Olime kutsunud esinema endise ansambli „Vanaviisi“ liikme Peeter

Kivviti Eestist, kes täitis terve õhtu laulu ja mõnusa akordionimuusikaga. Lapsed panid isegi jõuluvana „Tibutantsu“ ja „Kes aias“ tantsima. Lastel oli tralli kuhjaga, sest kõikidel oli piisavalt omaelalisi seltsilisi, kellega sai pidutseda. Jõululoterii hoolitses selle eest, et keegi kingitusega koju ei läheks. Muidugi ei tohi unustada seda traditsiooniliselt mitmekülgset puhvetit, kus pakutu maitses lihtsalt suurepäraselt.

Karin Ladva-Zoller

Jõulutaadi ootel Hamburgis

Detsembrikuu on jõulukuu — jõulutaadi ootavad kõik, nii noored kui vanad.

Hamburgi kooliõpetajate ning HEA Seltsi korraldusel kogunesid 10. detsembril umbes 70 last koos vanematega Soome kiriku koguduse saali, pidulisi tuli kokku ligi 130. Peolisi tervitasid Hamburgi kooli nimel Tiina Kälissaar ja HEA Seltsi poolt Liilika M. Allev. Viibisin seal külalisena, samuti tütar Gina. Lastepärase jumalateenistuse pidas EELK praost Saksa maal pr Merike Schümers-Paas. Puust nikerdatud kujude abiga seletas ta lastele Jeesuse sündimist, ja isegi pisemadki said aru, mis oli seal kitsas tallis juhtunud.

Lauad olid kaunistatud kuuseokstega ja pisikeste maiustustega, keset ruumi säras ilus jõulupuu. Toidupoolist jätkus kõigile. Ja siis oodati jõuluvana tulekut. Tiina viis lapsed alla „studiosse“, seal oli lastel võimalik igasuguseid paberkujukesi väljalõigata ja kleepida. Ja salmikesi korrata. Kuid siis juba ruttu trepist üles ja eks näe ... tuligi igatsusega oodatud jõuluvana.

Olgugi, et ärevus ajas vahest kogelemagi, oli lõbus kuulata luuletusi ja laule. Lauluõpetaja Larissa Nitzker saatis noori lauljaid klaveril ning aitas ärevusestki üle saada. Juku Telschow jagas külalistele küsimustehti. Vastates õigesti kõikidele küsimustele, saadi auhindu. Juku on alles 12-aastane noormees, kuid räägib soravalt eesti keelt. Eks ta ole lihtsalt hoolas õpilane ja nupukas poiss, kelle ema õpetab eesti keelt Hamburgi Ülikoolis. Nagu näha, käbi ei kuku kannust kaugele...

Siginat-saginat oli küll ja küll. Õpetaja Merike Schümers-Paas pidi varakult lahkuma, päev varem oli ta viibinud Münchenis laste jõulupeol ja kodutee oli pikk. Ning lõppes ka meie pidupäev. Nii lapsed, lastevanemad ja vanaemad võtsid peale kingituste kaasa ka väga head ja meeldivad mälestused. Lahkudes küsisid lapsed — millal jälle on jõulud???

Ega nad tulemata jää! Seni õpime uusi laule ja luuletusi! Korraldajatele tänu ja suur pai!

Pühapäeval, 17. detsembril kogunes vanem põlvkond Nikolai kiriku koguduse saali. Väga jõulupärased, maitsekalt ja pidulikult kaetud lauad ootasid külalisi juba ees. Vaatamata külmale ilmale oli Hannoverist kohale tulnud pastor Hasselblatt, kes eelmisel aastal sai 85-aastaseks. Koos Valja Jõgimariga lugesid nad ette Luuka evangeeliumi 2. peatüki: aga ingel ütles — ärge kartke, ma kuulutan teile suurt rõõmu, mis saab osaks kogu rahvale — teile on täna sündinud Taaveti linnas Päästja, kes on Issand Kristus.

Pärast jumalateenistust maitsesid külalised mitmekesiseid suupisteid, eriti maitsvad olid kiluvõileivad — Maret Böhmi poolt osavalt kaunistatud. Aitäh, Maret!

Suur tänu korraldajatele!

Jällenagemiseni 24. veebruaril
Vabariigi aastapäeval.

Vilma Brinkmann

Jõulupeolised tantsuhoos

Jõuluvanale laulmas

Eestlased Euroopas

Belgia eestlaste seltsielu eestvedaja ning seltsi juhatuse liikme Mari Tombi sõnul sai selts (taas)loodud selleks, et oleks kergem üksteist leida ja üritusi korraldada. Mari nentis, et Belgia eestlased jagunevad kaheks. Üks osa tuleb siia tööle väga selgete ja tähtsate ülesannetega ning teised on abikaasad, kes jäätavad pooleli oma tegemised Eestis ja peavad siin uues rollis hakkama saama.

Esimene suurem ettevõtmine oli seltsi ümarlaud, kuhu kutsuti Eesti seltside esindajaid kõikjalt maailmast. Saksamaalt oli EÜSLi esindajana kohal ühingu esimees Richo Zieminski ja KERKi juhatuse täies koosseisus. Kölni kandi rahvas on Belgia eestlastega aastakümneid tihedalt läbi käinud. Koos on nii headel kui rasketel aegadel eesti asja aetud, koos on tantsitud ja lauldud. Seda enam on meil hea meel tõdeda, et tänaseks on Eesti Selts Belgias taas asutatud ja ametlikult ka registreeritud.

Ümarlual esines ettekandega KERKi esinaine Mare Rahkema teemal „Ühis-tegevus on piirideta võimalus“. Räägitud sai nii EÜSLi projektkoorist ja loodavast uuest nn Euroopa eestlaste koorist. Belgia Eesti Seltsi tulevikuplaanid on suured — tehakse nii heategevust, korraldatakse erinevaid üritusi, vahendatakse ärikontakte, uuritakse ajalugu kuid toetatatakse ka spordi- ja kunsti-sündmusi. „Meie eesmärk on sama mis jõulutulur osaleval Tallinnal — tutvustada Eestit niipaljudele kui võimalik. Tahame olla olemas nii eestlastele kui belglastele“. Kõlama jäi mõte, et tuleks ka edaspidi korraldada taolisi Euroopa eestlaste kokkusaamisi. Kindlasti aga ei pea sellest välja kasvama konkureeriv organisatsioon ÜEKNile, pigem oleks meil — lähematel naabritel — võimalus operatiivselt ja otse omavahel suhelda. Selles kontekstis leidis üleüldise toetuse ka EÜSLi projektkoori eestvõtmisel kokkukutsutav nn Euroopa eestlaste koori idee (vt lähemalt Eesti Rada nr 6/2006). Oleks see siis ju ka esimeseks ja konkreetseks sammuks ühiste tegemiste ja eesmärkide poole.

Mare Rahkema
KERKi esinaine

LYDIA KOIDULA

Tema elu ja loominguline tee

Hamburgi Rahvuskoondise liikmete soovil jutustas Kaja Telschow meile Lydia Koidula elust ja luulest.

Kes meist ei tunneks või pole isegi kaasa laulnud Koidula sõnu: *Mu isamaa on minu arm!* Armsaim laul laulupidudel, kui Eestis valitses veel võõras võim, samuti veel tänapäeval. Ning vanem põlvkond õppis juba algkoolis:

*Meil aiaäärne tänavas,
kui armas oli see!*

*Kus kasteheinas põlvini
me lapsed jooksime...*

Ja viimane salm:

*Aeg tuli. Maa ja mere pääl,
silm mõnda seletas —*

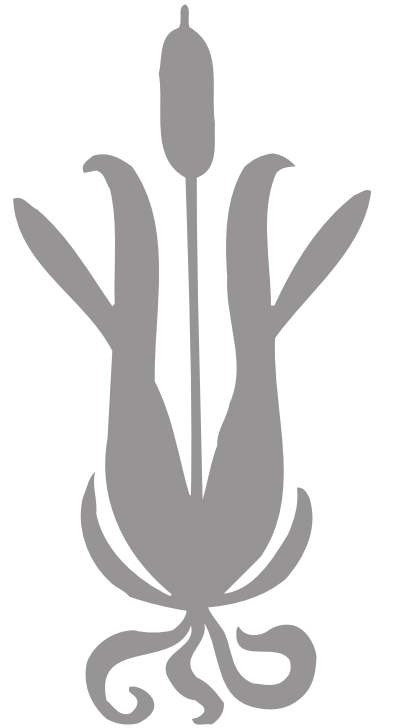
*Ei pool nii armas polnud sääl
kui küla tänavas!*

Lydia Koidula sündis 24. detsemberil 1843. aastal Vändra asulas, Suure-Jaani poole viiva maantee ääres. Tema koduaia ümber kohisesid kõrged metsad, rohetasid põllusiidid. Sinna rajati hiljem park, kuhu asetati skulptor Juhan Raudsepa poolt valmistatud monument Lydia Koidula mälestuseks.

Koidula oli noorena väga sale, käharpäine, sinisilmaline ning väga elava fantaasiaga tütarlaps. Tulevane luuletaja jälgis huviga oma isa Johann Voldemar Jannseni tegevust. Olles viieaastane, küsis ta isalt: Kellele sa kirjutad? Vastus: Ma kirjutan eesti rahvale, nende rõõmuks ja õpetuseks! Küsis Lydia: Aga isa, kui sina pisukeseks jääd, kas lubad, et mina siis ka neile kirjutan? Vastus: Jah, muidugi!

Lydia kodune keel oli saksa keel, koolis õppis ta muuseas saksa kirjandust ja prantsuse keelt. Juba õpilasena alustas ta loomingulisi katsetusi, esialgu küll saksa keeles. Kui Koidula perekond asus ümber Pärnusse, astus ta 1854. aasta sügisel Pärnu Linna Tütarlastekooli. See oli Baltimail kõrgeim tütarlaste õppeasutus, umbes keskkoolile vastav. Õppekavas oli saksa, prantsuse ja vene keel. Seal õppis Koidula 7,5 aastat kuni 1861. aasta detsembrini. Lõpetas kooli parimate hinnetega. 1862. aastal ta sooritas kodukooliõpetaja eksami Tartu Ülikoolis. Koidula soovis asutada tütarlastekooli, kuid selleks puudusid reaalsed võimalused.

Aastaid 1868 kuni 1871 võib pidada Koidula ande suurima õitsengu ning tema maailma-vaatelse iseseisvumise aastaks.

Veel suuremat tähtsust luuletaja arengus omab aga Koidula-Kreutzwaldi kirjavahetus, mis alguse sai 1867. aastal ja kestis kuni Koidula abiellumiseni 1873. aastal.

Lydia Koidula abielu, loomingut, koostööd isaga ning edaspidist saatust kirjeldame Eesti Raja järgmises numbris.

Vilma Brinkmann

Meie Ursula

2006. aasta 22. veebruaril omistas Eesti president Arnold Rüütel saksanna Ursula Griwenkale Eesti Punase Risti neljanda klassi teenetemärgi. „Kes on 80 miljonist sakslasest Ursula Griwenka ja mille eest selline au?“, nii vast küsiks paljud. Püüan nendele kahele küsimusele vastata, sest Ursula on kujunenud meie pere heaks sõbraks. Mul endalgi oli huvitav teada, et mitte kaugel Petershagenist elab nii huvitav persoon, kes on eestlaste jaoks palju teinud. Vastupanu oli märgatav — Ursula arvas, et ta ei ole seda tööd teinud mitte raha pärast ja ennast reklaamima ta ennast ei hakka. Aegapidi sulas ta siiski ja pärast sain isegi tema enda koostatud „Mein estnischer Lebenslauf“, mille alusel ja kaasabil antud artikli kirjutangi.

Kõik algas aastal 1991, kui Ursula vanem poeg Martin laulis noortekooris Lahde. Seda koori oli kutsutud EURO-TREFFILE Wolfenbüttelisse selle mõttega, et nad saavad endale partnerkoori välismaalt. Juhtumisi oli selleks kooriks Kukulind (juhendaja Els Roode) Tallinnast. Koor saabus siis 15. septembril 1991 Petershagenisse. Selle koori kaudu algas ka abipakkide saatmine Tallinnasse. Ursula mõistis, et paljude väikeste, heade ja eelkõige kasutatud asjadega saab Eesti peresid abistada.

1994. aastal kirjutas ta mõnelele firmadele või käis ise kohal selgitamas, et ei maksa kasutamis-

kõlblikke esemeid ära visata — neid võib kellelgi vaja minna. Neid asju sai nii palju, et 1995. aasta lihavõtte ajal saadeti Richard Werncke poolt Mindenis asustatud Estland-Verein abiga mitu konteinerit Viljandi kaudu Tallinnasse ja Pärnusse.

1994. aasta sügisel, just peale Estonia katastroofi, avanes Ursulal koos noortekooriga Lahde võimalus reisisida Tallinnasse. Ta soovis nüüd ise näha maad, millest oli ta lugenud, kuulnud. Ettevõtlik Ursula sõitis Eestisse jõudes kohe Viljandisse. Sinna oli teda kutsunud toonane naisliidu juht Viivu Arnim. Koos Heide Buschmanniga käis ta amal sügisel ka Väikemõisa väikelastekodus. Ja armus kohe sellesse majja, seal elavatesse väikelastesse ja töötajatesse. Uschil ei ole kombeks minna tühjade kätega — ei läinud ta ka seekord ega ka järgmistel kordadel...

Ursula kirjutab oma „eesti elukäigus“ mulle: „Kui ma 8. oktoobril 1994. aastal tagasi Saksamaale tulin, oli minu elu absoluutselt muutunud. Üks osa minust jäi Eestisse ja üks osa tuli kaasa.“

Samas algas aktiivne elu: kirjade saatmine firmadele, sõprade kaudu tutvuste loomine, saadetiste koostamine, pakkimine jne. Alguses läksid abipakid transport Kreis Minden-Lübbecke „Estland-Verein“ kaudu, kes võttis transpordi kulud kanda. Pärast, kui suhted eestlastega tihedamaks läksid, said

LKW autojuhid Ursula juures ööbida ja saadetistega otse Viljandi, Pärnu, Tartu, Võrru, Türi ja jne sõita. Paljuski aitasid teda ka siin elavad eestlannad Tiia Torim ja Silvi Rohesalu.

Ursula oli arvamusel, et kui eestlased peavad „leiva ja või jaoks raha ise teenima“, siis tema kohustus oli „natuke päikest ja soojust“ nende ellu tuua. Ja veel on Ursulale tähtsad olnud isiklikud kontaktid. Reeglina on ta kõiki abivajajaid kas isiklikult neid kodudes külastanud või siis haiglatesse, lastekodudesse, vanadekodudesse küllasõite teinud.

Ursula arvabki, et tema teene on olnud pisike. Ta on olnud ainult sillaks neile, kes annetavad — riided, mänguasjad, raamatud, jalgrattad, haiglatele voodid jne. Tema õnn on olnud ainult selles, et õigeid inimesi leida, kohata. Ursula ei tee vahet „tähtsate inimeste“ ja „vähem tähtsate“ vahel. Vaja on ainult „head südant ja ausaid silmi“. Ja vastutasuga on ta ka äärmiselt tagasihoidlik — „üks kohvi jälle-nägemisel ja 50 aastat sõprust!“ Kas ei ole ilus soov? Sõprus ju ei tunne raha!

Uskumatu, aga Ursula on kätte võtnud ja isegi eesti keelt õppinud, et tundma õppida rahvast, kes elab temast 2000 km kaugusel. Kuigi ta palub aeg-ajalt siinsetelt eestlannadelt keelelist abi, saab ta lihtsamate juttudega ise hakkama. Ta armastab eesti loodust, kultuuri,

meie rahvalaule, rahvatantsu ja üle eesti laotuva taeva erilisi pilvi! Ta ütleb, et alati jääb tal Eestis olemisel üks päev puudu ja üks tükike temast sinna maha, sest heade tutvate-sõprade aadresse on kokku kogunenud tema märkmikusse üle 700.... Ei ole mõnedes eesti peredes mingi ime kui Uschit võetakse kui pere-liiget — „saksa vanaema“ või „saksa õde“. Ja neil sõnadel on ju suurem tähendus kui „saksa sõbersõbranna“. Muide, seal tuleb ka Ursula eestistatud eesnimi „Ussi“.

Tema teenete ära märkimine Arnold Rüütli poolt ja autasu saamine oli Ursulale suurim üllatus.

Lõpetuseks jääbki üks lugu lisaks kirjutada. Nimelt sai Ursula kingituseks ühelt firmalt suured käpik-nukud, mida kasutatakse logopeedilises ravis ja ka muidu algkoolides-lasteaedades. Mu tütre Kristile meeldis väga üks nukk ja teades Ursula heatahtlikust, saime me kohe kaks nukku kaasa, sest minu sõbranna Antje töötab õpi-häirete lastega erikoolis. Nukk sai edasi kingitud ja nimega Lulu ristitud. Lulu sai kohe „tööotsa“ mitte ainult erikoolis, vaid nüüdseks ka algkoolis. Lisaks on Lulu hea sõber ka Antjele olnud: ta on muretsenud, et tema kuningriigis oleks üks armunud paar! Nüüd küsin juba ise, et kas ei ole Ursula kingitustel hea aura? Vastus oleks: ju siis on Ursula kõike südamega teinud!

Pilk ette

15.–19. veebruaril 2007

KERKi talispordipäevad
koos Müncheneri RK-ga
BayrischzellInfo: EÜSL-i Kölni Rahvus-
koondis, Mare Rahkema
mare321@msn.com24. veebruaril 2007 kell
15.00EV aastapäeva pidulik
tähistamine Hamburgis
Nicolai kiriku koguduse majas
Abteistr. 38 (U-Bahn 1,
peatas: Klosterstern), HamburgInfo: EÜSL-i Hamburgi
Rahvuskoondis, Gina Bauer
HSGmbH@t-online.de24. veebruaril 2007 kell
16.00Müncheni Rahvuskoondise
Eesti Vabariigi 89. aasta-
päevale pühendatud pidu
Hofbräukeller,
Innere Wiener Str. 19, 81667
München
Ruumis: Maximiliansstüberl

24.–25. veebruaril 2007

Kölni Eesti Rahvuskoondise
aastakoosolek ja sellele
järgnev Eesti Vabariigi
aastapäevale pühendatud
koosviibimineInfo: Mare Rahkema,
Im Wolfhagen 29a, 42929
Wermelskirchen
mare321@msn.com

18. ja 19. märtsil 2007

kell 20.00
FrankfurtPaavo Järvi juhatab Frankfurti
Radio-Sinfonie-Orchester
Kavas: Olivier Messiaen —
L'Ascension;
Gustav Mahler — 9. sümfoonia
Koht: Frankfurt — Alte Oper —
Großer SaalInfo: www.hr-online.de

24. märtsil 2007 kell 15.00

Eestikeelne jumalateenistus
ja seltskondlik koosviibimine
Hamburgis
Nicolai kiriku koguduse majas
Abteistr. 38 (U-Bahn 1,
peatas: Klosterstern), HamburgInfo: EÜSL-i Hamburgi
Rahvuskoondis, Gina Bauer
HSGmbH@t-online.de

25. märtsil 2007 kell 15.00

Hamburg

Kaja Telschowi ettekanne
"Anna Haava — 50. surma-
aastapäev"
(jumalateenistus jääb ära)
Koht: Nicolai kiriku koguduse
maja, Abteistr. 38, (U-Bahn 1,

AJUTRENN!

Sudoku nr 3

	9			4			5	
		6	5		3	9		
		4		2		3		
	6		4		1		2	
1	4						6	9
	3		7		6		1	
		2		8		6		
		3	9		5	1		
	5			6		3		

Sudoku reeglid:

Täida kõik tühjad ruudud nii, et

- igas üheksas reas (horisontaalselt)
- igas üheksas veerus (vertikaalselt)
- igas 3 x 3 ruudus

numbrid 1 kuni 9 esinevad vaid ühel korral
Lähendus järgmises lehes.Sudoku on populaarne Jaapani numbri-
mõistatus, mis lööb laineid kogu maailmas.
Pole vaja mingit matemaatikat ega arvutamist.
Sudoku lahendamiseks on vaja vaid natukene
loogilist mõtlemist ja arutlusoskust.

Sudoku nr 3 lahendus

7	8	2	9	1	6	5	4	3
2	4	1	5	7	6	3	8	9
9	6	9	4	8	3	2	1	7
8	1	4	9	6	7	5	3	2
6	9	5	8	3	2	7	4	1
3	2	7	1	5	4	8	9	6
1	8	3	6	2	9	4	7	5
4	7	6	3	1	5	9	2	8
5	2	7	2	5	7	2	5	6

Juubilarid!

*Et iga hommik Sulle rõõmu kingiks
ning muudaks argipäeva peoks.
Sul õnne olgu igas aastaringis
ja kõik Su soovid saagu teoks.*

Eesti Ühiskond Saksa Liitvabariigis
ja Eesti Rada õnnitlevad juubilar

Jaanuar

pr Ludmilla Daubert 85
pr Luule Sanmann 65
hr Villu Laidaar 60

Veebruar

pr Leida Siniveer 85
dr Tiiu-Ann Kallas-Liepins 60

Kallid lapsevanemad!

Ka aastal 2007 on teie lastel
võimalik külastada EÜSLi projekti
"Saksamaal elavate eestlaste
lapsed suveks Eestisse —
laste suvelaagritesse"
raames Eesti suvelaagreid

Projektiga võite veel kord lähemalt tutvuda
EÜSLi interneti leheküljel
<http://www.eestlased.de/EYSL/>Informatsiooni saamiseks palun pöörduda
tel: 02173-969 089

või

e-post: maarika@ish.deProjektijuht ja kontaktisik Saksamaal
Maarika Remmert

TEADANNE EESTI EVANGEELIUMI LUTERIUSU KIRIKU KONSISTOORIUM

Armsad kaaskristlased, kaasmaalased!

Nende sõnadega pöördus tihti rahva poole meie hulgast lahkunud peapiiskop Udo Petersoo. Need sõnad toovad esile meie vanemad ja vanavanemad, kes töid põgenikena vabasse maailma kaasa eesti rahvakiriku alustele rajatud Eesti Evangeeliumi Luteriusu Kiriku, mis toimib tänapäevani.

EELK põhimääruste alusel otsustas konsistoorium peale peapiiskop Udo Petersoo surma ametisse valida peapiiskopi kohusetäitja (kt) ja korraldada uue peapiiskopi valimised. Mõõdunud kuude jooksul pandi kirja peapiiskopi kandidaadid, täpsustati põhimääruste alusel valimisõiguslikud kirikukogu liikmed, moodustati hääletugemiskomisjon, valmistati ja postitati ülemaailmselt valimismaterjalid väliseesti koguduste asukohamaadele.

Hääletugemiskomisjon teatas 21. detsembril 2006, et 46-st sissetulnud häälest ei saanud keegi viiest kandidaadist 50-protsendilist lihthääleteenamust, kaks enim hääli saanud kandidaati on peapiiskopi kt Thomas Vaga ja õpetaja dr Andres Taul. EELK põhimääruste alusel toimub järgmine hääletus nende kahe kandidaadi vahel. Konsistoorium saadab uued valimismaterjalid välja 2007. aasta jaanuarikuus.

EELK konsistoorium tänab Eesti Vabariigi aupeakonsulit Torontos, hr Laas Leivatit ja advokaate hr Tõnis Laari ja hr Indrek Uukivit, kes komisjoniliikmetena viisid läbi hääletugemise.

Armsad kaaskristlased ja kaasmaalased Jumala õnnistatud uut aastat teile kõigile!

Thomas Vaga
EELK Peapiiskopi ktIvar Nippak
EELK Konsistoorium
peasekretärLahkus armas kasuisa
VASSILI ILVIKSündinud 27.02.1916 Rõsna külas
Surnud 28.11.2006 KuressaaresMälestavad sügavas leinas
Selma, Linda, Tõnis, Tiiu perekonnaga,
sugulased EestistTäpsustusi, kommentaare,
ettepanekuid, kaastõid,
kuulutusi ja teateid ootame
aadressile
EestiRada@yahoo.deTähtaeg: iga paaritu kuu
10. kuupäevaks

Viimane veerg

Armastatud Eesti esinäitleja Ita Everi eluloost ilmus raamat „Ita Ever. Elu suuruses”. Nagu ütleb autor Margit Kilumets, räägib elulooraamat kokkuleppe kohaselt rohkem Itast kui inimesest ja vähem Everist kui näitlejast. Tänavu 75-aastaseks saanud Ita Ever ütles, et kuigi kirjutamise ajal oli neil nii häid kui halbu aegu, on ta tulemuse üle õnnelik. „Ita Ever. Elu suuruses” on esimene raamat Eesti Naise uuest sarjast, mis räägib väärikatest, võimsatest ja tegusatest Eesti naistest.

1975. aastast ERSO nime kandev Eesti esindusorkester sai 18. detsembril 80-aastaseks. Esindusümfooniaorkestrit võib pidada samalaadseks sümboliks nagu on igal riigil lipp, vapp ja hümn. ERSO on katkematult üle elanud kõik ajaloo kriisid ja katastroofid, olles katkematult tegutsenud ka sõja ja okupatsioonide ajal. Maailma tunnustusest enam maksab teadmine, et Eesti riigil on stabiilselt kõrgtasemel püsiv sümfooniaorkester, kes annab aastas umbes 60 kontserti. ERSO peadirigent Nikolai Aleksejev on öelnud, et selle orkestriga võib esitada ükskõik millist repertuaari maailma ükskõik millises saalis.

Eesti Raadio valis aasta muusikuks Anu Tali. 2006. aasta oli Anu Talile loominguiliselt väga edukas. Noor dirigent juhatab Savonlinna ooperifestivali „Carmeni” etendusi ja dirigeeris Euroopa tähtsaid orkestreid, nagu Mozarteumi orkester, Bremeni Deutsche Kammerphilharmonie, Müncheni Bach Collegium, Berliini Deutsche Sinfonie-Orchester.

5. jaanuari peetakse Eesti ajakirjanduse sünnipäevaks, kuna samal kuupäeval 1821. aastal ilmus Otto Wilhelm Masingu „Marahwa Nädala-Lehe” esimene number.

Euroopa Liidu koostöövõrgustiku korraldatud uuringu tulemustest selgus, et Tallinnas on Euroopa kõige paremini arenenud traadita internetilevi ja järelikult on see mobiilsete lahendustega linn. Asjatundjate hinnangul on varsti tervest Eestist raske leida paika, kus pole loodud võimalusi internetiühenduseks.

Peagi valmiv E-kunstimuuseum Peagi valmiv E-kunstimuuseum võimaldab internetis reprodutsioonid vaadata ja tellida. Praeguseks on Eesti Kunstimuuseumi e-projektist valminud esimene etapp — aadressile <http://digikogu.ekm.ee> on üles riputatud muuseumi kaasaegse kunsti kogu. Tulevikus saavad veebikataloogideks baltisaksa kunsti, vanema eesti kunsti ja väliskunsti kolleksioonid. Peale piltide leiab E-muuseumist ka teose juurde kuuluva vajaliku informatsiooni — teose autori ja nime, kunstiajaloolase kirjutatud kunstiteose kontseptsiooni täiendava teksti ja pildifaili tehnilised andmed.

Oktoobris lahvatas tüli Sakala keskkuse uue omaniku, linnalt keskuse lammutamiseks loa saanud AS Uus Sakala ja lammutamise vastu olevate loomeliitude esindajate vahel. Küsimus on juba kujunenud ka näiteks sotsiaaldemokraatliku erakonna üheks valimisvõitluse osaks. Piketide tulemusena on lammutamine lühiajaliselt peatatud, kuid kultuuriministri sõnul ei ole kehtivaid lepinguid võimalik tühistada ning lammutamise peatamine läheks riigile maksma 150 miljonit krooni.